

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Soranerbladet

NR. 2 FEBRUAR 1973 58. ÅRGANG

Foto: Hagan Hasselbalch

MÅNEDSSKRIFT FOR SORANSK SAMFUND

aromatic

sparer Dem
19 dage
om året!

Officielle undersøgelser har vist, at De sparer op til 151 timer om året, når De lader aromatic lave kaffen. Det svarer til 19 arbejdsdage à 8 timer!

Det er den nemme betjening og lynhurtige rengøring, der gør aromatic til den mest tidsbesparende kaffemaskine. – Samtidig er De sikret en avanceret maskine, der er konstrueret efter det kalkholdige danske vand og derfor giver Dem minimal vedligeholdelse.

aromatic er i elegant design til vægophæng. Såvel beholder som kande er i kraftigt metal, og ingen af delene kan væltes af „små piffingre“ som derved undgår at få kaffe og varmt vand over sig. Rummer 10-12 kopper.

**Prøv aromatic
i 14 dage**

Fuld begejstring – eller De får pengene tilbage. (Dette tilbud gælder indtil 1/1 1973).

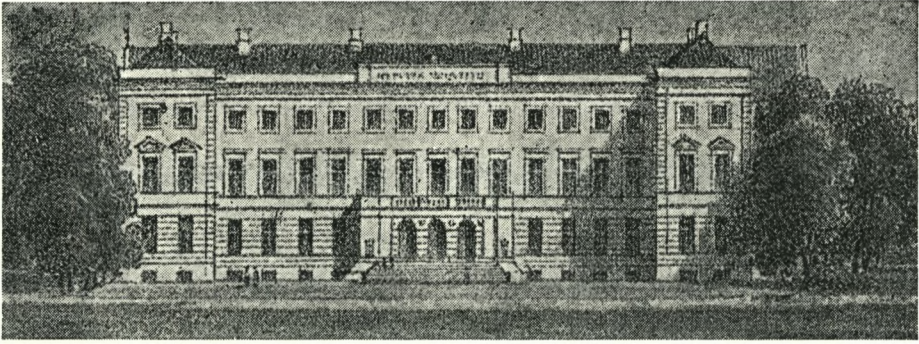
Vejl. udsalgspris kr. 348,-.

f m

FOG & MØRUP A/S

**Mere øl.
Mere smag.
Mere stemning.**

Academia Sorana

efter gammelt stik

SORANER-BLÅDET

FEBRUAR

58. ÅRGANG

NUMMER 2

Erindringer om lærere

Af Johan Clausen

Rektor Johan Clausen, Marie Kruses Skole (S 1924) har af opfordringer i Soranerbladets septembernummer ladet sig tilskynde til følgende livfulde skildring med erindringer om en række lærerpersonligheder fra skoleårene 1916–24.

Den første gang, jeg så Sorø, var en november aften i 1911. Vi, min mor, mine brødre og jeg havde foretaget en lang rejse fra Vestjylland og kom nu til en fortryllende by. Der var marked, og byen forekom strålende med lys på torvet. Der var karrusel, boder og vidunderlig støj og larm, men vi var så trætte efter den lange jernbanetur med skiften til færgen over bælteerne, at kun lyshavet er blevet hængende i erindringen. Køreturen fortsatte over de toppede brosten og landevejen langs Strædet til det nyt hjem for enden af Alléen.

Denne Allé skulle blive min skolevej igennem mange år, først til Annettes Skole på Frederiksvej og senere til Akademiet. Hvor blev jeg fortrolig med den, den allé, med dens skiftende belysninger og skiftende mennesker. Man så Jens Vejmand lyslevende i de tidlige vintermorgener komme og sætte sig tilrette ved Ringstedvejen, inden dagens dont begyndte »på ny, på ny, på ny«. Så var der sygehuset med søvningt morgenlys og sindssygehuset, hvorfra der ofte lød sære uarticulerede røster.

Senere kom man forbi Borgerskolen; var der mon fare for at møde »borgerbisser«, som vi kaldte eleverne der, mens de tog hævn og kaldte os for »leverpølser« – »Hvilken ærerørig snak«! Jeg tænker mig, at de omdannede det nye, for dem fremmede ord »elever« i retning af det mere kendte viktualieord »leverpølser«.

Ud for Frederiksvej kunne man møde overlærer Zoffmann, en lille mandsling. Han var naturhistorielærer og holdt til i den røde bygning for naturfagene. Ved hjælp af sin bambusstang herskede han noget despotisk over os. Dovenskab eller dumhed straffede han strengt ved sin hjælper »den gule fra Slagelse«. Ak, jeg kom ud for hans retfærdige harme dagdrømmeri. Vi havde om nogle tæger, på grund af dovenskab eller hang til vist damtæger, som er udstyret med ånderør, så at de ubesværet kan ånde, selv i oprørt vand; men, ak, jeg havde dagen før siddet og kigget i »Gads Danske Magasin«, hvor jeg læste om nogle spændende kanoner, haubitsere, – det var jo i den første verdenskrigs dage –, disse haubitsere var skråtstillede kanoner, som slyngede ammunitionen ud i en høj, krum bane. Da læreren nu spurgte mig om, vad de omtalte rør på tægerne var til, sagde jeg i min barnlige uskyld, at det var æglægningsrør, – en tanke, som altid har forekommet mig sublim, og jeg har undret mig over, at skaberen ikke i sin sans for humor har tænkt derpå. Zoffmann delte i hvert fald ikke min tanke, og jeg blev plukket, mens han ikke slap sin kære gule fra Slagelse, – egentlig et ekvilibristisk nummer at kunne trække, ligesom malke totter i en drengs hoved, mens han jonglerede med sin gule ven. Min karakter i faget dalede! En månedstid derefter var det galt igen. Vi havde for om skjoldhusene. I en lille anmærkning i lærebogen omtaltes nogle dyr af samme art, cochinillelusene, hvoraf udvindes et vigtigt farvestof. Jeg havde naturligvis læst på min lektie, men da jeg ikke havde kunnet afvinde den

mere interesse, havde jeg bladet videre i zoologien og med glæde fundet billeder af mærkelige krebsdyr, ruerne, som jeg kendte godt hjemmefra ved fester, når de voksne fik hummer eller østers, da sad deres boliger, små kalkforter, fastklemt på østersernes eller hummernes skaller. Da nu Zoffmann spurgte mig om skjoldhusenes videre familie, nævnede jeg ruerne, og han fik atter et anfald. Jeg frygtede, at min karakter atter ville dale fra 3 til noget endnu lavere, men 3 uger efter døde han. Vi var udkommanderet til begravelsen. Jeg ved ikke, med hvilke følelser jeg kiggede ned i graven: skyldbevidsthed? fordi jeg måske havde været med til at forkorte hans liv. – Triumf? thi her stod jeg, og der lå han, han kunne i hvert fald ikke komme til at give mig en julekarakter. Der var trøst at hente i den grav og i præstens høje hat med dens finesilkefor!

Fra Frederiksvej kom også lektor Glahn i sin morsomme spændstige gang og med stok i hånden eller under armen. Ham oplevede jeg først rigtig i II G, da vi fik ham i fransk. Jeg havde dog hørt om ham af min far, hvis fransklærer han også havde været på Vestre Borgerdydskole. Far havde dyb respekt for ham. Deres rektor, Johannes Helms, den kendte forfatter af soldatererindringer fra 1848 og af »Jeg elsker de grønne lunde«, var kommet i hans klasse, der havde bragt adskillige fransklærere til vanvid eller grådens rand, og havde sagt: »Hvis I tror, at jeg vil være hofleverandør til fransklærere for jer, tror I fejl! Nu har jeg skaffet en ny lærer, hr. Glahn; og ham skal I opføre jer ordentligt overfor.«

Lektor Glahn

Der blev aldrig vrøvl, ikke så meget på grund af rektors ord, som fordi den nye lærer kunne fransk og kunne holde disciplin.

Vi havde stor respekt for ham. Han kunne være hård og bringe selv temmelig hårdkogte naturer til fortvivlelse, men hvor var han forskellig; der var timer, der gik som en fest, når han sang arier af »Kærlighed uden strømper«, og der var timer, når røde pletter i panden forkyndte, at en migræne havde taget bolig bag pandeskallen. Mod mig viste han stor venlighed, ikke mindst ved skriftlig studentereksamen første dag. Min moder var blevet be-

gravet dagen før. Under forvirringen havde jeg ikke fået skolemad med, men pludselig kom han hen og lagde stille en plade Succes på bordet foran mig. Hvor var det omtænksomt.

Festlig var an, når han indstuderede skolekomedier. Fuld af festlige ideer og liv var han, så at stykket »Pernilles korte Frøkenstand« gik som en leg.

Fra Alléen gik vejen ad Storegade forbi butikker og vinduspejle mod Klosterporten. Man skottede op til vinduerne, om mon Saxo sad derinde, men så kun et rødt hovede. Det var røde Nielsen. Han var vor klasselærer i de små klasser. Hvor har jeg dog altid kunnet lide ham. Vi havde ham i matematik og gymnastik, og guderne skal vide, at jeg aldrig brillerede i de fag. Også han led vist af hovedpine. Der kunne hvile en sky over ham, men han kunne gøre timerne til en fest, og han kunne fortælle. Sit ret store korpus førte han adræt. Han kunne springe i ét spring op på hesten i gymnastiksalen og stå deroppe med et spanskkrør i hånden, mens han dirigerede Française eller Lanciers for os, når A-klassen var herrer og B-klassen var damer. Af og til sprang han ned og gav os et rap, når vi fejlede i de indviklede ture eller ikke passede takten fra violinisten som sad på en rullepude eller, hvis det gik højt, på en stol.

I matematiktimerne indførte han os i geometrien: »Ser I i går, da det var dejligt solskin, kom borgmesteren P. F. Hansen gående og satte sig på bænken ved rådhuset. Han havde sin fine grå rundpuldede hat på; og lidt efter kom købmand Frandsen og sætter sig ved siden af. Solen skinner, fortovsfliserne

lyser hvidt. Da sender borgmesteren en spytklat ud på en flise, den ligger der som et punkt. – Han afsatte et punkt på tavlen – nu sender købmand Frandsen en klat ud – atter tegnes et punkt på tavlen – nu har vi to punkter, hvis vi forbinder de to klatter eller punkter, får vi et liniestykke. Liniestykket tegnes, og vi er klare til at gå videre i geometriens landskab.

Han havde en fortryllende fantasi. Da han opdagede, at en københavnerdreng ikke vidste, hvordan man fik smør, sagde han, at det voksede i smørdritlerne som ørevoks i et øre.

Vidunderligt var det, når han fortalte om sit barndomshjem eller om oplevelser, han havde haft. »For nogle måneder siden rejste jeg fra København med toget mod Sorø. I kupeen var der to svenske lærere, som var faldet i snak med en midtsjællandsk husmand, som vidste besked om alt. De svenske lærere undrede sig over, at så mange danske stednavne endte på -rup. De havde passeret Glostrup og Taastrup, og nu holdt man i Borup. De svenske lærere »undrade«. »Jo«, svarede husmanden. »Ded mo jo ende på no'ed. Der ka itte nytte, at ded hedder Bo alene. Ded mo hedde Bo-rup; ded mo ende på noget. Ded er lisse, ded mo hedde Hillerød. Ded ka ikke nytte, at ded hedder Hille alene. Ded mo hedde Hillerød. – Ded mo jo ende på noet.«

Fortælling kunne afløse fortælling. Til mig sagde han engang, vist med et citat fra den elskede rektor Hoff: »Kære Johan! Gå hjem til din far, og sig: Kære far, må jeg blive din røgter.«

Af og til kunne fortællingerne røbe kritik af kolleger, men ondartet var

kritikken ikke, skønt vel karakteriserende. – Han havde deltaget i nogle øvelser med soldaterkorpset i Bromme Plantage. Der var det lykkedes ham ved en snild manøvre at udoperere sin gamle skolekammerat O. B. Müller og tage en del af hans afdeling til fange. De var senere på hjemturen, da blev han på landevejen indhentet af O. B., der åbenbart ikke kunne lide at være den tabende, i hvert fald mumlede han indædt med piben i munden under forbifarten: »Helt, hm, helt, – du er s'gu en nydelig helt«.

Sidste gang, jeg mødte ham var i Filosofgangen. Hans gang var besværet, og da jeg spurgte til ham og hans helbred, svarede han: »Skidt, Johan, mit mellemgulv rådner op inden i mig!« Den fordom så levende mand var nu træt, og han trak vejret tungt.

Ud for den gamle kro i Storegade havde jeg hilst på Tscherning. Han var vist en fortræffelig musiker, men nok en ikke særlig flittig lærer, hvem det vel kedede at lære os sang. Han kunne spille! Uden noder sad han og fremtryllede ungarsk musik, folkeviser og danse, mens han kommenterede på et fortryllende sjællandsk. Han skulle vel efter anordning give os et indtryk af verdensmusikken. Bedst husker jeg, hvordan han fortalte og spillede Wagner. Det var Rhinguldet. Hans fingre løb over tangenterne. Det buldrede og var et uvejr – »Kan I høre, at det tordner?« – En enkelt tone i diskanten for frem. »Det var et lyn!« Så kom regnen, den hørte sagte op, og guderne gik hen over regnbuen. Hyggelig var han, men han krævede ro, ellers vankede der en af hans berømte lussinger. Med

venstre hånd holdt han delinkveten i de kødfulde del under hagen, lussingen kom uventet med højre hånd fra venstre side, og den sad!

Jeg var nu nået ind på selve skolens terræn. Der kom en høj herre i uniform cyklende imod mig. Han skulle nok have en hilsen, men den var åbenbart ikke god nok, så jeg blev kaldt hen til ham og skulle løbe ved siden af cyklen, mens han fik fat i mit øre. »Hvordan var det du hilste?« »Det ved jeg ikke!« »Nå, det ved du ikke; du ved ikke, at du ikke hilser på din lærer med hånden i lommen?« »Jo!« »Kan du så vise mig, hvordan man hilser på sin lærer!« Og stadig løbende måtte jeg så gentage min hilsen, men med hånden pænt ude af lommen.

O. B. Müller var det pragtfuldeste mandfolk, jeg har set. Vi havde tvungen badning om efteråret, og i sin smukke nøgenhed med solbrun krop gik han om iblandt os, der havde vældig respekt for ham. Her nede på badeanstalten lærte han os at hilse med kasketten. Tage den af frit og naturligt, føre den ned langs siden og buksesømmen, standse bevægelsen en kort tid for så atter at føre den frit og naturligt op til hovedet.

Når de små elever myldrede frem for hurtigt at få badet overstået, stod han fast som et fjeld. En gang var en lille gåsehudskrop kommet ham for nær, og der lød med stentorrøst: »Hvad! Hvad! Øver du vold mod din lærer?« Ja, vi var i de små klasser bange for ham og turde ikke møde ham i I g uden bestået frisvømmerprøve.

Flot så han ud, når han kom i sin feltgrå officersuniform, tilsyneladende

streng, men der kom glimt af humor i hans øjne. Han skrev i de år på en bog om plænegymnastik, en bog, som han vist havde tænkt som en hjælp til gymnastik i fri luft i landsbyskolerne. Den slog næppe an, men han og vi havde fornøjelse af at udtænke og prøve hans øvelser, som ofte var anstrengende, men dog morsomme at tænke tilbage på ligesom hans karaktergivende øvelser om efteråret i gymnastiksalen.

Festligt kunne også cricketspillet være, selv for den, der holdt af de fjerneste hjørner. Der kom dog af og til en bold farende i luften, den burde være grebet, men blev det sjældent. »Hvad var det?« blev der råbt af læreren, og man skulle råbe tilbage: »En nem lille gribert lige midt i nærerne på mig«. Et blik på læreren, som blot rakte en tommelfinger i vejret. Det betød, at man skulle løbe en kilometer fra Store Plads gennem Akademihaven, rundt om skolebygningen ad Danne-skjolds Allé tilbage igen. Måske var det tænkt som en straf, men dejlig var haven med dens træer og blomster, et blik på søen og måske et tog, der drog gennem landskabet på den anden side af søen. Uskyldsrøene spurgte vi af og til, om vi ikke i stedet for gymnastikken måtte løbe en tur i det fri. Blev tilladelsen givet, gik ruten ad Filosofgangen, Ringstedvejen, ind i skoven igen mod navnebøgen og tilbage til gymnastikhuset. Det er klart, at vi ofte snød, fik os en cigaret og slentrede roligt ad Fægangen og derved afskar en del af ruten. Engang skilte nogle sig ud ved Fægangen, jeg havde lyst, men dyden sejrede, dog dydens sejr er ofte

kortvarig, og da jeg kendte et gangbræt lidt længere henne over Svineåen, stiledede jeg derhen og så over den åbne Flomeng, hvorledes de mindre dydige blev attraperede af den på cykel udsendte gymnastikassistent, den senere rektor Jørgensen; jeg var spændt på, om han havde set den enlige, hvidskjortede dreng på Flommen. Jeg stødte til hovedtroppen, da den nåede mig mellem Vindelbrohuset og Stensbøghuset. Et rosende ord fra ham og senere fra O. B. brændte mig i sjælen. Nå, Vorherre har ofte en straf i baghånden til de mindre dydige, thi dagen efter blev jeg indlagt på epidemisygehuset med skarlagensfeber.

Fodboldspil, gymnastik og cricket, minder, men den, der har oplevet dem husker endnu detaljer: O. B. var opgiver ved cricket, på det andet parti var en dreng kaster. Der kom en høj bold midt på banen, begge kasterne farer frem for at gribe, støder sammen og sætter sig på hver sin hale vis-à-vis, men O. B. havde bolden, og hans smil var triumferende. Hans gymnastiktimer kunne nok have et noget militærisk tilsnit, og hans taler foran fronten kunne minde om general Holofernes': Det fornemste I har i Agt at tage er Eders Tempo, som bestaar udi ein, zwei, drey, og at I staa lige med Hænderne paa Patrontasken«, men helt uden for det militære var piben i munden, den bakkende lyd fra læberne og smilet i øjenkrogene.

Jeg er kommet ind i klassen, klokken ringer. Vi skal til morgensang. I de små klasser foregik den i den klasse, som betegnedes med de mystiske bogstaver Ø. H. Vi tolkede dem som Øvre helvede

eller Ølhalle, til vi fik at vide, at de nok betød Øvre Hjælpeklasse. Her herskede ridderen, lektor Frimodt og holdt mandtal, og efter optællingen sang vi en lovsang. Læreren sang for og en ældre elev spillede på flyglet. Det var først og fremmest Ingemanns. Frimodts udtale var gammel-københavnsk med flade a'er. Endnu klinger i ørerne hans udtale: Herre fader, lad min tunge, som min sjæl lovprise dig.

Da vi blev større, var det lektor Frørup, som holdt mandtal, mens han for gennem rækkerne i lovsangssalen.

Så ned til timerne: dansk, tysk religion, fysik, hvad ved jeg.

Lektor Gad mødte altid veloplagt til timerne, så ned over os og kom med en af sine almene bemærkninger med sit korte tonefald: »Var det en yndig begravelse i går?« Det var henvendt til en kammerat, hvis bedstefar var blevet begravet. Vi var forargede, først senere har jeg forstået, at ordet »yndig« betød noget andet for ham end for os. Gerne trak vi ellers tiden ud med mere eller mindre private oplysninger for at vinde tid fra grammatikken. Hans undervisning var nok gammeldags, men tysk fik vi lært, selv om jeg altid har haft det som Peer i komedien: »Fanden fare ud i dette Der, Du, Das, det kan man allene fast i fjorten Dage ikke lære«. At hans timer satte spor, viste en klasse over os. Den indfangede os mindre elever, førte os ind i forhallen, slængte os på et bord under Platon, tror jeg, knappede skjorten op, og under jublende hyle af »Steinherz, Steinherz« lagde de en iskold våd sten, frisk hentet fra søen ind på det bare skind. Ofringen var forbi, præsteskrabet for-

svandt under hyl for at hente et nyt offer, men anledningen var tysklesning af »Das kalte Herz«.

I de små klasser havde vi adjunkt Egeberg-Jensen. Han var venlig og elskelig. Han blev ved Sønderjyllands genforening afløst af dr. Helms, hvis dansktimer i de små klasser jeg mindesmed glæde. Han læste op for os, og vi kunne lide det, for han gjorde det så godt, at læsningen omsattes til leg i frikvartererne. Vi legede, at vi var perserkongen med hans øjne og ører.

I de senere år kom græsk- og latin-timer til. I græsk havde vi lektor Holten. Han var interesseret i alt menneskeligt: hygiejne, husholdning, verdenspolitik. De sidste ord, jeg hørte fra hans mund, var vist fra ca. 1931, da han en dag sagde: »Kære Claus, jeg er så bekymret for Tjekkoslovakiet«, ord, som senere hen stod for mig som vidnesbyrd om en indsigt, der dengang deltes af få. Hans foredrag i omegnens forsamlingshuse om Sønderjylland vidnede om fædrelandssind. Vist kunne han græsk. Han nød den homeriske rytme, når muldyrene vandrede lang vej opad og nedad, til siden, på skrå.

Lektor Ussing havde vi i de små klasser i historie, senere i dansk. Læreren sad på katederet, det var efterår, vi går i 2. mellemklasse og har eftermiddagstime. Vi er kommet et stykke ind i timen. En kammerat, der led af stammen, og som havde gennemgået et kursus i København, men atter var begyndt skolegangen, bankede på døren. Han havde leget med tinsoldater og glemt tid og sted. Nu stod han i døren og trak vejret voldsomt efter et hidsigt løb, men på grund af sin talelidelse

kunne han ikke få et ord frem, kun lærerne dirrede. Lektor Ussing tog sine briller på og tilkastede ham et strengt lærerblik: »Hør, N.N., hvad skal man begynde med, når man sådan kommer for sent?« »M . . . M . . . med en konsonant«, blev svaret. Et øjeblik undren opløstes i almindelig latter.

Lektor Ussing var måske ikke direkte afholdt af os i almindelighed, men han var i besiddelse af stor kærlighed til den gamle litteratur og en meget stor viden om sagnforskning og vor oldtids-historie. Ved et baldurmøde holdt han engang foredrag for os om vejene i egnen om Sorø og sagde: Hvis jeg ikke var en gammel tyk lærer, tror jeg, at jeg allerhelst ville være en landevej, ad hvilken alskens færdsel har gået til fest og til daglig dont og syssel, dagligdags mennesker, kongelige ekvipager og husmænd i træsko«. Helt rørende var det når den ældre mand, som han vel var, under oplæsning af »Axel og Valborg« blev helt bevæget af digterens ord.

Når man efter formiddagens timer kom hjem, kunne man fra vinduerne se en samling lærere gå tur, næsten altid de samme med koner. Deres formation var vist den, der i militærsproget hedder spredt fægtning. Rektor sindigt gående med den forover ludende pastor Krarup, lektor Matthiessen stoltserende, gestikulerende. Fru Krarup og fru Raaschou-Nielsen i samtale om, ja, vel om dagliglivets mysterier i husførelse og byliv, mens fru Matthiessen ofte gik for sig selv med små, impulsive vendinger og attakker til siderne.

Jeg kunne godt lidt at lade dem for-tone sig ned ad alléen, men dels ville

det være ukorrekt, thi de skiltes ud for mit hjem, Krarups for at gå hjem til Slagelsevej, de fire andre for at stille mod skolen, dels fordi jeg får lyst til at omtale de tre sidstnævnte lærere.

Pastor Krarup havde vi til konfirmationsforberedelse. Han var grundlærd, men uden synderlig evne som lærer. Vi begyndte hans timer med en salme, helst »Du Herre, Krist«, fordi vi syntes, det var sjovt at høre, hvordan han udtalte »i« i »mig«, »dig«, og dette kom tydeligt frem i

»Jeg tror på dig,

O, bliv hos mig,
miskundelig,

alt med dit ord det rene«.

»Det er ingen synd at bande«, sagde han, »kun en vane, en dårlig vane«. Ved overhøringen blev jeg hørt i lady Macbeth!

Lektor Matthiessen brød jeg mig ikke om, og han brød sig vist heller ikke om mig. Han hensatte mig i undren, når han spurgte os, hvad vi skulle have i karakter. De fleste skulle vel, mente de, have 6. »Ja, men kan du svare til det?« Nå, men én situation husker jeg med glæde, og når jeg tænker på den, anerkender jeg hans pædagogik. En af de første timer i fysiksalen, da vi sad rundt om katederet for at blive eksamineret, rejste en københavnerdreng sig op og spurgte, om han måtte gå i gården. »Ja, det kan du tro, min lille dreng! Kom her!« Og han førte ham ved hånden hen til den snævre trappe ned mod portnerboligen og brølede: »Anne-Marie, Anne-Marie! Her er en lille dreng, som gerne vil på potten«. Det var sidste gang, at nogen bad om lov til den forlystelse.

Rektor Raaschou-Nielsen kom ofte som gæst i mit hjem. Han var en meget venlig mand. Før jeg kom på skolen, viset han en dag mor og mig skolen. Vi standsede ud for billedet af Dalsgaard. Hans rektor havde der spurgt ham, om han ville være rektor på Sorø Akademi, og han havde åbenbart fået den første inspiration til sit livsløb fra den situation. Han spurgte også mig, om jeg ville være det. Hvad jeg svarede, ved jeg ikke, men rektor blev jeg, og havde senere fornøjelse af at træffe ham ved rektormøder.

Ja, Sorø var et godt sted at være på. Mange gode lærere med viden og indsigt og forståelse af menneskelighed, så der er nok at mindes og sige tak for.

Johan Clausen

Tersløsegård

I en henvendelse til offentligheden af 28. november 1904 underskrevet af en stor kreds af gamle soranere, hedder det:

»Holbergs Gaard »Tersløsegaard« ved Sorø – hans kæreste opholdssted, som sammen med det Friherskab Holberg, hvis eneste levning det er, efter hans eget ønske skulle være »et monument efter hans Død« – er ved at forfalde.«

Henvendelsen bar frugt, idet det lykkedes at skaffe de nødvendige midler til at erhverve gården, der var gået ud af Sorø Akademis besiddelse, og til under Martin Nyrups ledelse at gennemføre en omfattende restaurering.

Ifølge en kongelig konfirmeret fundats af 8/6 1921, dannedes »Den Holbergske Stiftelse Tersløsegård«. Af bestyrelsens 10 medlemmer udpeges 2 af Soransk Samfund.

Tersløsegård fører en noget tilbage-trukken tilværelse, men er vel et besøg værd. Man har kombineret museets indretning – 3 mindestuer for Holberg – med et levende miljø, idet der i den trelængede bindingsværks herregård også er indrettet 4 lejemål.

I virkeligheden mere end 100 år har gamle soranere beskæftiget sig med Tersløsegård, idet 4 tidligere elever på en auktion i 1861 købte gården. I en lang årrække har Jonas Bruun haft sæde i bestyrelsen, siden 1966 som formand. I sommeren 1972 har Jonas Bruun efter fuld aftjent værnepligt nedlagt sit hverv, men den soranske tradition er blevet holdt i hævd, idet bestyrelsen formåede Soransk Samfunds tidligere formand, A. Kann Rasmussen til at påtage sig formandshvervet.

Fra bestyrelsen er der rettet en varm tak til Jonas Bruun for hans mangeårige og store arbejde i bestyrelsen, og bestyrelsens øvrige medlemmer glæder sig til samarbejdet med den nye formand.

F. Damkier (S 1943)

Bøger til Soransk Samfunds Arkiv

SKÆNKET TIL SORANSK SAMFUND

Gennem årene har mange gamle soranere skænket værdifulde bøger til Sorø Akademis Skoles bibliotek – som gave eller som arv – og mange har eller har haft i tankerne at gøre det samme, men har måske holdt sig tilbage af betænkelighed over for den usikkerhed, der kan være med hensyn til ejerforholdet, nu da skolen er en statskole.

Den mulighed har derfor været drøftet, at man i stedet for at skænke bøgerne direkte til skolens bibliotek skulle give dem til Soransk Samfunds arkiv. Da dette arkiv nu befinder sig i biblioteket i Sorø, ville den gavn, bøgerne kunne gøre, være den samme i de to tilfælde.

For at slå fast, at bøgerne i så tilfælde tilhører en privat institution, og ikke er statens ejendom, kunne de forsynes med et passende exlibris.

Arkitekt Jens Ranvig (R 1961) har, som en gave til Soransk Samfund, tegnet det her gengivne exlibris, og Soransk Samfund har ladet det trykke. Bagsiden er behandlet med usynlig lim, som blot skal fugtes, så alt er klar til indklæbningen.

En del soranere har allerede udtalt, at de straks vil anbringe dette exlibris i de bøger, som de nu eller senere ønsker at overlade Soransk Samfunds arkiv.

Over de bøger, de ønsker at beholde hos sig selv endnu nogen tid, vil de udfærdige en fortegnelse og straks sende den til Soransk Samfunds arkiv c/o lektor Sv. Ranvig, Kongebrovej 28, 4180 Sorø.

På denne måde skulle der ikke senere kunne opstå tvivl om, at bøgerne tilhører Soransk Samfunds arkiv.

Soransk Samfund takker hjerteligt for det initiativ, der er taget og sender meget gerne det smukke exlibris til de soranere, der henvender sig til lektor Ranvig herom.

Bestyrelsen

Frokosten på Grand den 4. jan. 73

Denne gang kan jeg begynde referatet på den fra Schjærffs tid klassiske måde, for vagtparaden var på vej rundt om »Krinsen«, netop som jeg kom ud på Kongens Nytorv. Så vidt jeg kunne høre, bad pibere og trommeslagere, om jeg ville følge dem lidt på vej – jfr. fader Doolittle. Det gjorde jeg nu ikke, men dukkede ned på Hviid til et glas portvin, hvor Clausen (1925) et øjeblik senere sluttede sig til med en øl. Da vi kom frem i lyset igen, traf vi Krog-Meyer (1909), som blev misundelig over, at han ikke også havde tænkt på en »lille forløber«. Ja, det værtshus må da vist være glade for os Soranere, i hvert fald den ene gang om måneden.

Clausen præsiderede over et selskab på 16 – det er pænt for en januarfrokost; han bød velkommen ud fra nogle betragtninger om forandrings ubetydelighed (+ uniform, + langt hår osv.), de ere kun krusninger på vandet, som intet ændrer ved det positive ved skolen eller vores positive syn på samme. Der blev gjort bemærkninger om de manglende bannere m.m., men vor ærede næstformand kunne ikke komme med en fyldestgørende forklaring. Det var sært at synge »Jeg ved et sted . . .« og vide, at Hebo aldrig mere ville akkompagnere os. Clausen mindedes ham kort, straks da vi var gået til bords, og senere talte Dahl (1911), som i mange år havde været en nær ven af Hebo. Selv husker jeg ham som en fin gammel herre, et værdifuldt menneske man havde lært at kende, netop gennem sammenkomsterne i Soransk Samfund.

Bortset fra at Mackeprang (1913) fik talt om musik, mad, ingeniører i Riga og tale for damerne blandt Lundensere, var der ingen der tilrev sig ordet. Desto livligere gik snakken indbyrdes. »Lille«

Blume (1946) havde svigtet en tandlægekongres for vores skyld; han sad t.v. for mig, og da hans storebror havde været min svigerdatter i en skolekomedie, havde vi jo straks meget fælles. T.h. havde jeg vor revisor Lüderts-Thomsen (1932), som vi talte Samfund med, mens den anden revisor Valeur-Nissen (1934) deltog i samtalen med **iltre tilråb**. I den anden ende af bordet havde Iversen, Ellen Vibeke Jensen og Mackeprang dannet en fast årgang-1913-blok, mens midterfeltet beherskedes af Jydsk Afdeling = Sanders (1941), i godt ordskifte med Clausen. Yderst på den ene fløj sad Benjamin, Starup (1967), og på den anden Nestor = Bonnesen (1902). De uomtalte tilstedeværende må virkelig undskylde, men så kunne de jo have råbt noget højere.

Ved nachspiel'et, som varede til kl. 15.30, var vi kun 4, men på et tidspunkt dukkede Karin Mortensen (1971) op; hende kan vi godt bruge til at forbedre statistikken og sige, at vi var i alt 17.

Næste gang er torsdag den 1. februar 1973 kl. 12.15, men så kommer der en aftenkomsammen på Grand, også en torsdag, nemlig 15/2. Frokosten i marts er også på månedens første dag.

N. Sx.

Sommerrejse til Sorø i 1940'erne

Selve Rejsen kunde synes mindre fristende, da den bestod i 10 Timers Kjørsel paa en aben Dagvogn, hvoraf de fire første var ad den Roskildevej, som nu forekommer mer end lang nok pr. Jernbane, dog husker jeg aldrig, at den blev mig formeget. Opholdene i Roskilde og Ringsted og de anonyme Samtaler med Passagererne paa Dagvognen frembød altid lidt Muligheder

til Æventyr for den, der kun var vant til private Befordringsmidler. Skjønt det just ikke blev Æventyr, jeg kom til at opleve, har jeg dog endnu Erindringer fra de to Toure jeg gjorde derud. Paa den ene traf jeg sammen med »gamle« Molbech, hvis Stemning ogsaa var bleven forfrisket af Rejseluften; vi fordybede os i Naturen og Kunsten; han raadede mig til hyppigt at lukke Øjnene, naar jeg var i Theatret, for bedre at kunne nyde Deklamationen, jeg vandt ham ved den Bemærkning, som slog mig selv, at det kjedelige ved at kjøre baglænds laa i, at man fjærnede sig fra det, man havde for Øje, han betroede mig, at den smukkeste Slutning han kunde ønske paa sit Liv, var at begynde det paa et helt nyt Sted, Sydfrankrig eller et lignende. I Sorø saa' jeg ham ikke mere, . . . Samtalerne paa den anden Rejse var historiske og førtes mest mellem den gamle Præst Rothe, hans Søn, Licentiaten og en ung Mand, hvis Navn siden blev mere bekjendt, som talte en Del om det, alt da, debatterede Arvefølgespørgsmaal, og om den for alle Parter gavnligste, men umuliggjorte Maade at faa det ordnet paa. Alle de folkevisehistoriske Steder nævnedes ogsaa, eftersom vi kom dem forbi. Naar man saa til sin Forbavselse var kjørt ind i Byen gennem den snevre Port paa et Hus og havde rumlet et lille Stykke over en utrolig Brolægning til Gjæstgivergaarden, modtoges man der paa det bedste og bragtes ad den lange Gade med samme Brolægning hjem til den ventende Familie . . .

Steenstrups Hus var et af de sidste i Rækken op mod Klosterporten; det var gammeldags kjøbstadagtigt med Værelser, der mest vendte ud til Gaden og var uden noget Slags Særpræg, men paa den anden Side Gaarden var der til dette som til de øvrige Huse lange smalle Haver, der i Baggrunden havde en Laage, hvorigjennem man paa denne

Side (ad Fiskerstien) kunde komme til Sø og Skov.

Haven var ogsaa gammeldags, hvad Anlægget angik, men rig paa Blomster, Frugttræer og Jordbær og med et Lysthus, hvori vi opholdt os en stor Del af Dagen. Den rigelige Anledning til at gjøre større Toure til Fods, til Vogns og i Baad, benyttedes ogsaa rigeligt, og da Naturen var alle Soraneres Ejendom, blev man ofte buden til Gjæst i den af de Familier, man besøgte; paa »Parnasset« og andre Steder samledes man da til forskellige Tider med Sorøs forskellige, undertiden modstridende Aander. Med den ene af disse Familier, den Hjortske, var det gammelt Slægtsvenskab, der førte os sammen. Professor Hjort var kommen hos vore Forældre i sine Studenteraar, hans Broder havde været vor første Lærer, og gennem hans Tanter stod hele Familien os nær. Den livlige Mand gjorde ved sin store Lokal-Kundskab og Interesse og ved sin indtrængende Spørgen ganske samme Indtryk som hans Bøger. Den anden Familie, hvis Hus først aabnedes for os i Sorø, for siden gennem mange Aar at øve en stor og særegen Tiltrækning paa os, var det Hauchske. Her var ligesom hos Øehlenschlägers to højst forskellige Naturer komne sammen; Harmoni blev heller ikke her Resultatet, men Uoverensstemmelsen fremkaldte et Liv og et Røre, som maatte rive med sig alle dem, der ikke forargedes over noget, som var dem selv fremmed . . .

Til en tredie Familie, der mere end nogen anden hørte til Sorøs Veteraner, til Ingemanns, kom jeg ogsaa en Aften sammen med Hauchs. Alt i dette Hus gjorde et mildt og fredeligt Indtryk – lige fra den, ned mod Søen gaende, temmelig forgroede Have, med Bede, der skinnede ganske gyldent af store gule Hyperikon, og Ingemanns tobaksopfyldte Værelse, hvis Dør havde Trappe ud til Haven og som var behængt

paa Væggene, saa overklæbet paa Døre og Panel, med store og smaa Billeder, at der næppe blev en Plet til overs – indtil Ægteparret selv: Digteren som havde et Skær af Aften- og Morgensangene over sit muntre, velvillige Ansigt, og en passiv, halv ironisk Interesse for de Æmner, der omhandlede, og Hustruen, som ved sine Udtalelser kun spurgte sine egne Ideer og fantasifulde Drømmerier til Raads . . . Alle disse nævnte Goder, sammen med den daglige Leven i en smuk og ny Natur, der i sine mindre Dele: i Blomster og Plan-

ter, fik Forklaring og større Betydning paa hver Tour man gjorde med Steenstrup, og saa den altid inderligere Deltagen i det glade Familieliv, der saa uforbeholdent aabnede sig for os, gjorde det meget fornøjeligt at komme til Sorø og lidet fornøjeligt at komme derfra, hvor godt det end kunde være naar man var hjemme . . .

Ovenstående »klip« er fra Mathilde Reinhardtts (1820–1900) »Familie-Erindringer«, der 1887–89 udsendtes som privattryk.

Glahn

Aften med gule ærter

Torsdag den 15. februar 1973 kl. 18.30 er der i Grand Café's lokaler (samme sted hvor soranerfrokosterne holdes) sammenkomst for Soransk Samfunds medlemmer. Der serveres gule ærter med flæsk og pølse samt 2 pandekager med syltetøj og kaffe for i alt 35,- kr. pro persona, dog at prisen for de medlemmer, der er udgået fra skolen inden for de sidste 8 år, er 17,50 kr. Hver deltager betaler selv drikkevarer.

Anmeldelse om deltagelse bedes foretaget senest tirsdag den 13. februar ved henvendelse til Jonas Bruuns sekretær, frøken Annelise Rasmussen, Bredgade 38, 1260 Kbh. K. (tlf. 15 00 11). Sammenkomsten er arrangeret ikke mindst med tanke på dem, der normalt ikke kan deltage i soranerfrokosterne.

Bestyrelsen

Dødsfald

Hans Christian Aaberg

16. maj 1920 – 8. oktober 1972

Hans Aaberg synes at være et usædvanligt eksempel på, hvor stærk tilknytningen til Sorø kan være, selv om den ydre forbindelse er meget tynd. Han, der ved sin død var ingeniør ved Kemisk Værk i Køge, var efter oplysningen i biografierne kun elev i Sorø i 1. mellem. Alligevel var han nu 38 år efter en af Soranerbladets faste læsere.

Knud Erik Balle

17. maj 1911 – 4. november 1972

Efterretningen om Knud Erik Balles alt for tidlige død vil bedrøve mange gamle soranere. Næsten alle, der gik på skolen i anden halvdel af tyverne vil huske Knud Erik Balle, der i 1923 begyndte i Sorø. Han kom fra Grønland, hvor hans fader var provst.

I skoletiden stod der et vejr af foretagsomhed og munterhed omkring Knud Erik Balle, der på adskillige områder lå forrest blandt sine kammerater. Han var glimrende til fodbold og en dygtig tennisspiller. Som deltager i skolekomedier viste han et mere end almindeligt talent.

Inden han blev alumne, boede han hos lektor Hubert Rosen, og han erindrede med taknemmelighed denne begavede og virkelig særprægede mand.

Også efter at være blevet student i 1929 holdt Knud Balle forbindelse med skolen og sine kammerater. Vi så med hvilken overordentlig dygtighed, han bragte det selskab, han ledede, frem til at blive en stor og blomstrende virksomhed. Vi er mange, som husker glade timer, når vi besøgte ham og hans kone i deres dejlige hus i Vrads.

I vores kreds vil Knud Erik Balle blive dybt savnet. Vi holdt så meget af ham og vil ikke kunne mødes, uden med vemod at tænke på, at vi ikke mere skal se ham. *Jonas Bruun*

Jens Otto Hee

16. november – 9. november 1972

Jens Hee, der var søn af købmand Alfred Hee, blev som sine brødre Ove Jørgen og Harald elev på Akademiet. Han blev efter mellemskoleeksamen uddannet som manufakturmand, men var i to perioder (1940–43 og 1947–54) ansat i en læder- og sportsforretning i Østrig. Efter hjemkomsten blev han ansat i A/S Pobra (juletræspynt). Han var i sin ungdom en ivrig cricketspiller og vandt Soransk Samfunds cricket bat.

Oluf Peter Olsen

1. marts 1894 – 5. december 1972

Oluf Olsen var en af dem, der vendte tilbage. Dagbladet skriver bl. a. om ham:

Oluf P. Olsen var gårdmandssøn fra Alsted, student (1911) fra Sorø Akademis skole, og efter faderens ønske tog han en uddannelse som landvæsenselev på Næsgård Agerbrugsskole for senere at overtage fødegården ved Hejreskov.

Landbruget var dog ikke det, der havde Olsens største interesse. Han var derimod stærkt optaget af det boglige, især lokalhistorie og personalehistorie interesserede ham stærkt, og da han i sin tid solgte gården i Hejreskov, var det for at købe en antikvarboghandel i København, der også gav ham mulighed for at komme ind på landsarkivet og studere personalehistorie.

O. P. Olsen kom dog senere tilbage til landbruget, idet han købte en gård i Lyng-Eskildstrup, og i 14 år, indtil han gik af på grund af alder, var han kommunebogholder i Lyng.

Børge Hebo

10. december 1888 – 10. december 1972

Børge Hebo døde på sin 84 års fødselsdag. Han blev student fra Sorø 1907; hans karriere kan man læse om i Soraner-Biografierne; den endte med en 24 år lang gerning som politimester i Esbjerg.

Sit otium tilbragte Hebo forskellige steder i egnen nord for København, og han var i den tid en ivrig deltager i Soranerfrokosterne.

Med sit følsomme akkompagnement på flyglet skabte han stemning og glæde, når vi sang om det sted, vi ved... og med den smukke lille sølvdirigentklokke, han skænkede til brug for formanden, gav han endnu et bidrag til den orden og tradition som vore sammenkomster trives bedst under.

Gennem mange år havde jeg stor glæde af at udveksle botaniske erfaringer med Hebo; han var en fin kender og samler af stauder. Sammen jagtede vi den sjældne og smukke veratrum californicum; men det lykkedes os dog ikke at få fat på et eksemplar. Den kan sikkert heller ikke lide vort klima, så kun under Hebos dygtige og nænsomme hænder ville den have haft en chance for at klare sig.

Altid var det en fornøjelse at være sammen med Hebo, og mange vil som jeg føle en vemodig glæde over, at vi fik ham at se – og høre – oplagt og munter til julefrokosten – kun tre dage før han døde.

A. Kann Rasmussen

Kurator Erik Agner Koch

16. april 1909 – 15. december 1972

Erik A. Koch var ikke soraner, men hans død skal noteres her, fordi han gennem de 20 år han som kurator var Københavns Universitets økonomiske leder havde også det til denne stilling knyttede økonomiske overopsyn med Sorø Akademi. Også efter ændringen i universitetsledelsen for halvandet år siden, da Koch ikke blev direktør, fortsatte hans forbindelse med Sorø. Dagbladet skriver herom bl. a.:

Så meget oftere søgte han sammen med sin kone til Sorø, hvor kuratorlejligheden i Søgade blev rammen om mere afstressede dage. Kurator Koch kunne lide Sorø og Sorø-egnen, og hvis kommunalpolitikere har fundet en stejl

holdning hos ham under forhandlinger om akademiets interesser, bundet det nok for en stor del i de personlige følelser, embedsmanden fra ministeriet lagde for dagen. For i Sorø var kurator Koch andet og mere end embedsmanden – han var medlevende. Han fulgte skolen med interesse, som medlem af Kunstmuseets bestyrelse øvede han en stilfærdig indflydelse, Sorøs og Sorø akademis historie optog ham stærkt. Han kunne sin Holberg, var for øvrigt også medlem af bestyrelsen for Tersløsegård.

Erik Koch var jurist af uddannelse, men hans karriere faldt udelukkende i ministerialkontorerne. I 1932 knyttedes han til kirkeministeriet, året efter kom han til undervisningsministeriet. I 1945–50 var han ministersekretær og fra 1951–69 var kurator Koch chef for Københavns universitets og Sorø akademis økonomiske forvaltning. I de sidste år var han til rådighed for undervisningsministeriet, men stadig med tilknytning til Sorø akademis stiftelse.

Gamle soranere og soranske noter

Soransk Samfund lykønsker følgende kammerater, der har rund fødselsdag i marts 1973:

1. Handelsskolelærer *Kaj Spohr* (f. 1923), Rom, 7620 Lemvig.
4. Distriktpædagog *Uffe Klinting* (f. 1923), Skanselyet 12, 3400 Hillerød.
4. Overbanemester i DSB *Hans Aage Nielsen* (f. 1923), Nørrevang 12, 3460 Birkerød.
5. Landsretssagfører *Knud Peter Damm* (f. 1923), Rørvigsvej 32, 4500 Nykøbing Sj.
6. Regnskabschef *C. J. W. Schmidt* (f. 1888), Ved Volden 12 V, 1425 Kbh. K.

-
11. Oberst *Frode Worm-Leonhard* (f. 1913), Vinkelvej 10, 8240 Risskov.
 12. Kontorchef *Viggo E. Mikkelsen* (f. 1913), Vodroffsvej 49, 1900 Kbh. V.
 13. Civilingeniør *Jørgen Hansen* (f. 1888), Godthaabsvej 114, 2000 Kbh. V.
 17. Repræsentant *Hans Wille-Jørgensen* (f. 1923), Mullerup Havn, 4200 Slagelse.
 21. Civilingeniør *Torsten Raaschou* (f. 1923), Heibergsvej 8, 8230 Åbyhøj.
 24. Repræsentant *Preben Rothe* (f. 1913), Kastelsvej 16, 2100 Kbh. Ø.
 26. Civilingeniør *Axel Muller* (f. 1913), 667 Appelberry Drive, San Rafael, California 94903, U.S.A.
 27. Overassistent, frk. *Ingeborg Hvam* (f. 1898), H. P. Ørumsgade 6, 2100 Kbh. Ø.
 28. Dommer *Sigurd Møller* (f. 1903), Dommergården, 8620 Kjellerup.
 29. Fabrikant *Finn Andersen* (f. 1903), Blåbyvej 28, 5991 Thurø.
 31. Godsejer *Johs. Theodor Suhr* (f. 1923), Bedstedgaard, 4100 Ringsted.

Noter

Det er muligt, at kurator Kochs død vil føre til ændringer i Sorø Akademis Stiftelse, mener Sjællands Tidende, der bl. a. skriver:

Under kurator sorterede således Sorø Akademis bygninger, akademihaven og kirken. Han var kirkeværge og havde fortsat embedsbolig i Søgade i Sorø. Under stiftelsen sorterer også et par store landbrugsejendomme.

Det var kurator Kochs eget forslag, der gik igennem, da Sorø Akademis Stiftelse og skolen i 1958 blev adskilt, idet skolen fik status som en statsskole, der drives i stiftelsens bygninger.

Stiftelsen skal vedligeholde bygningerne og forestå nyt byggeri, men da stiftelsen i realiteten ikke har givet overskud i de senere år, er det en formalitet, og bevillingerne skal gå over finansloven – og stiftelsen har virket som en ekstra administration, der har forsinket og besværliggjort byggeri.

Fra skolens side har man aldrig lagt

Orienteringsløb

Søndag den 18. marts afholdes det årlige orienteringsløb mellem skolen og »de gamle«.

Vi mødes omklædte kl. 08.30 i Baldursalen. Efter løbet er deltagerne inviteret til spisning på skolen.

Der medbringes om muligt: kompas, BEMI og blyant.

Tilmelding senest den 11. marts til

Ole Halken
Soldraget 1
3460 Birkerød
(01) 81 56 01 efter kl. 18.00

MØD OP

skjul på, at man fandt det kunstigt, at haven skulle sortere under stiftelsen, og ved en eventuel omlægning af stiftelsen vil man sikkert gøre gældende, at haven bør høre under skolen.

*

I Politiken skrives om John Erichsen (S 1967):

Lokalhistorisk afdeling blev for to år siden oprettet som en selvstændig del af Historisk Institut ved Københavns Universitet. Afdelingen kan nu melde om udgivelse af de to første større skrifter: sociologen Jon Sundbos guldmedaljeafhandling »Lokalsamfundet i defensiven« og til glæde for elskere af gamle huse *John Erichsens værk om »Frederiksstaden«*, der bl. a. indeholder biografier af Frederiksstadens største grundejere og en rigdom af illustrationer, hvoraf en del publiceres for første gang.

*

1. januar 1973 er Sorø Akademis spejdr trop Asser Riig officielt nedlagt.

En ny spejderdivision for Sorø, Ringsted og Haslev er oprettet. Den har arvet Asser Riig-navnet og tæller 600 drenge- og pigespejdere.

Akademiets før så store og levende Asser Riig-trop har det sidste års tid ført en hensygnende tilværelse, og da der ikke var større mulighed for, at den ville komme i gang igen, er den nu blevet nedlagt.

- Det er den ny skoleordning, der har ødelagt takademiets spejdr trop, siger lektor Sv. Ranvig, der siden 1944 har været tropsfører for spejderne, til Sjællands Tidende.

Før, da mellemskolen eksisterede, kom drengene ind på akademiet i 12-årsalderen. I den alder, er de interesserede i at deltage i spejderarbejdet. Nu efter den ny skoleordning, kommer drengene først ind på skolen i 14-års alderen. De drenge, som kommer fra Sorø, er da allerede tilsluttet bytroppen, og de udenbys er blevet for gamle til at begynde. De har fået andre interesser og i reglen alt for forkælede til at bryde sig om de hårde vilkår, akademiets Asser Riig-trop bød på.

**Adresseændringer bedes meddelt til
SORANSK SAMFUND: Kassereren**

Civilingeniør S. Kamman
Tobaksvejen 10
2860 Søborg
Tlf. (01) 69 11 44
Postgiro 1710

SORANERBLADET: Redaktion

Otto Fog-Petersen
Carl Plougsvej 27
3460 Birkerød
Tlf. 81 51 80

SORANERBLADET: Ekspedition

Erik Sanders
Tange
8850 Bjerringbro

Palm Greisens Eff.

ORLA NIELSEN

(03) 63 02 58

Byens førende forretning i
Akademibeklædning

Magnus Jensens Eftf.
Patentbureau

1450 København K, Nyforv 3.

Telefon 11 58 49

SVEGARDS
BOGHANDEL
SORØ

TELEFON (03) 63 00 27
POSTKONTO 7163

SORØ
BOGHANDEL
v/o. Nordentoft

BANKEN
for Sorø og Omegn

FILIAL AF
ØRIVATBANKEN
I KJØBENHAVN A/S

HARBOE

Silver

- den slukker
tørsten
bedre
- og smager
liffigt !

**En luksur-pilsner
til hverdags-pris**

HR FULDMÆGTIG
LOUIS VICTOR A MATHIESEN
VESTERBROGADE 208-3 IV
79 KØBENHAVN V

**Her er plads
til DIN annonce!!**

Om annoncering - Ring til Sanders

(06) 65 85 85